

# วัดตีบอน

## สถานที่ตั้ง

วัดตีบอน ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 4 ตำบลบ้านซ้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี



## ประวัติความเป็นมา

สร้างเมื่อก่อน พ.ศ.2384 ประหารศตั้งแต่วัดเมื่อ พ.ศ.2384 ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2512 ในสมัยอยุธยาตอนปลาย ได้มีบุคคลหนึ่งเรียกกันว่าอาจารย์ได้พากันเดินทางร่วมขบวนมาพร้อมกับพี่น้องญาติโยม มาพำนักอยู่ ณ ที่ตั้งของหมู่บ้านนี้ เพราะคิดว่าทำเลดีเหมาะสมกับการเพาะปลูก จึงตั้งหลักฐานอยู่ ณ ที่นี้ และในบริเวณนี้มีบอนชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ตามธรรมชาติสามารถกินดิบๆได้ โดยไม่ต้องแกง และไม่เกิดอาการคันเหมือนบอนทั่วไป จึงเรียกชื่อแหล่งนี้ว่า บอนดี และเปลี่ยนมาเป็นตีบอนในที่สุด

วัดตีบอน



# วัดบ่อมะกรูด

## สถานที่ตั้ง

วัดบ่อมะกรูด ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 7 ตำบลบ้านซ้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี



## ประวัติความเป็นมา

วัดบ่อมะกรูดหรือที่เรียกกันว่า วัดบ้านซ้าง ซ้างเป็นวัดคู่บ้านคู่เมืองคู่มารมีของกษัตริย์ไทยมานานตั้งแต่สมัยโบราณ น้อยวัดนักที่จะสร้างวัดตมุงคลเกี่ยวกับซ้าง หากไม่มีประวัติที่ผูกพันเกี่ยวกับซ้างมาในอดีตก็ต้องมีวิชาเกี่ยวกับซ้างมาแน่นอน เช่นเดียวกับวัดบ่อมะกรูด ที่มีประวัติความเป็นมาผูกพันเกี่ยวกับซ้างมาตั้งแต่สมัยอดีต วัดบ่อมะกรูดแต่เดิมเรียกว่า “วัดบ้านซ้าง” เพราะสมัยก่อนการเดินทางค้าขายจะใช้ซ้างเป็นพาหนะ เมื่อเดินทางผ่านนาเส้นทางนี้จะพาซ้างมาพักที่ลานวัด เนื่องจากบริเวณแห่งนี้ใกล้แหล่งน้ำและอาหาร ชาวบ้านทั่วไปเรียกกันจนติดปากว่า “วัดบ้านซ้าง” ตำบลบ่อมะกรูด คือบ้านที่มีซ้างมาพัก (ปัจจุบันมีผู้เฒ่า ผู้แก่ในเขตบ้านซ้อง ยังเรียกบ่อมะกรูดว่าบ้านซ้างอยู่ หรือแม้แต่ประวัติหลวงพ่ออาวัดพะเนียงแตก ท่านเป็นคนโพธาราม บวชที่วัดบ้านซ้อง เกิดที่ตำบลผักกูด อาจเรียกเพี้ยนติดต่อกันจนกลายเป็นวัดบ่อมะกรูด เพราะสมัยก่อนยังเป็นตำบลบ่อมะกรูด เมื่อทางการรวมตำบลเข้าด้วยกัน คือตำบลบ่อมะกรูดรวมเข้าตำบลบ้านซ้อง จึงเปลี่ยนมาเป็นวัดบ่อมะกรูด ตำบลบ้านซ้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี

วัดบ่อมะกรูด



# วัดบ้านซ้อง

## สถานที่ตั้ง

วัดบ้านซ้อง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 10 ตำบลบ้านซ้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี



## ประวัติความเป็นมา

มีเรื่องเล่าสืบกันมาว่าเมื่อต้นสมัยรัชกาลที่ ๑ พระอาจารย์มะนาวเขียวได้พาญาติโยมขึ้นช้างอพยพมาจากเมืองเวียงจันทน์ด้วยกัน ๔ คน คือ พระอาจารย์มะนาวเขียว โยมชายไม่ทราบชื่อ โยมหญิงชื่อผู้เฒ่าก้อและคนทรงเจ้าชื่อนางประทุมมา ทั้งหมดได้มาพักอยู่ที่ศาลเจ้าปู่ตาซึ่งอยู่ห่างจากวัดบ้านซ้องไปทางทิศเหนือประมาณ ๕๐๐ เมตร วันหนึ่ง ระหว่างการออกหาอาหารตามบริเวณใกล้ๆ ที่พัก ได้พบวิหารร้างเล็กๆ หลังหนึ่งกลางดงตะเคียนและพิกุล ภายในมีพระพุทธรูปศิลารอบๆ มีซากโบราณวัตถุซึ่งมีพิฆพัณฑ์ไม้ปกคลุมอยู่ พระอาจารย์มะนาวเขียวได้มาตรวจดูสถานที่แล้ว

เห็นว่าเป็นชัยภูมิที่เหมาะสม จึงพาญาติโยมย้ายจากศาลเจ้าปู่ตามาอาศัยอยู่ที่วัดร้างนี้แล้วบูรณะซ่อมแซมทำเป็นที่อยู่อาศัย

ต่อมา มีครอบครัวลาวอพยพมาสมทบอยู่เรื่อยๆ จนเกิดขาดแคลนข้าวปลาอาหารน้ำดื่ม น้ำใช้ พระอาจารย์จึงพาญาติโยมขุดสระขนาดใหญ่ขึ้นทางทิศตะวันตกของวัด พบซ้องจมดินอยู่ในหนึ่ง มีขนาดใหญ่กว่าล้อเกวียน เมื่อคล้ายทองสัมฤทธิ์ ก็ช่วยกันขุดขึ้นมาทำความสะอาดแล้วนำไปแขวนไว้ที่กิ่งพิกุลใหญ่ คนทั้งหลายก็เอาไม้มาตีเล่นบ้าง เอาอิฐมาเคาะเล่นบ้าง แต่ตีเท่าไรก็ไม่มีเสียงดัง แต่เมื่อเลิกตี ซ้องใหญ่กลับดังกังวานสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณวัด พร้อมกับเกิดท้องฟ้ามืดครึ้ม พายุปั่นป่วน ทำให้ผู้คนแตกตื่น พระอาจารย์จึงให้นางประทุมมาเชิญเจ้าเข้าทรง จึงได้ทราบว่าซ้องใหญ่นี้เป็นของคู่บ้านคู่เมือง มีเทพเจ้ารักษาอยู่ ถ้าขุดขึ้นมาใช้จะเกิดเหตุเภทภัยต่างๆ นานาให้นำไปฝังไว้ที่เดิมแล้วจะอยู่เย็นเป็นสุข

พระอาจารย์จึงให้ญาติโยมช่วยกันนำไปฝังไว้ที่เดิม

แล้วหาแหล่งขุดสระน้ำใหม่ ในคำคั้นนั้น ซ้องใหญ่ก็ตั้งขึ้นเองอีกครั้ง แต่เป็นเสียงที่เพราะจับใจ ผู้คนทั้งหลายก็โจษจันกันไปทั่ว พระอาจารย์มะนาวเขียวจึงประกาศให้คนทั้งหลายในหมู่บ้าน

รักษาศีล ทำบุญให้ทาน แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษและเทพเจ้าพร้อมกับตั้งชื่อวัดร้างนี้ว่า “วัดบ้านซ้องใหญ่” ซึ่งใช้สืบกันมาจนถึงทุกวันนี้

วัดบ้านซ้อง

